

ΕΤΟΣ 53ον

3 Ιουλίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (2718)

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

«ὄσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον»

Στό σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ὁ Παῦλος τονίζει τήν κρίση τῶν ἀνθρώπων πού ἀμάρτησαν χωρίς γνώση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καί ὄσων ἀμάρτησαν ἐνώ γνῶριζαν τό νόμο. Ἔσ δοῦμε ἀναλυτικά τήν ἐννοια τῆς ἀμαρτίας.

Τί λέγουν οἱ Πατέρες γιά τήν ἀμαρτία;

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει γιά τήν ἀμαρτία· «Εἶναι φοβερό πράγμα τό νά ἀμαρτάνει κάποιος, ἀλλά πολύ πιό φοβερό τό νά μεγαλοφρονεῖ γιά τ' ἀμαρτήματά του. Πραγματικά, ἐάν τό νά ὑπερηφανευόμαστε γιά τήν ἀρετή μας ἀποτελεῖ στέρνηση τῆς ἀρετῆς, πολύ περισσότερο, ὅταν αὐτό συμβαίνει γιά τ' ἀμαρτήματά μας θά μάς προξενήσει τή χειρότερη βλάβη καί θά εἶναι κατηγορία μεγαλύτερη κι ἀπό τά ἴδια τά ἀμαρτήματα». Βλέπουμε ἐδῶ τόν Ἅγιο νά ξεχωρίζει τήν ἀμαρτία καί τήν καύκηση γιά τά ἀμαρτήματα. Ἕνας ἄλλος Ἅγιος θά πεῖ πῶς ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀστοχία μας νά ἐφαρμόσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἄλλος θά πεῖ πῶς εἶναι μιά ἀρρωστημένη πνευματική κατάσταση πού φθάνει μέχρι τά μύχια τῆς ψυχῆς μας. Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο εἶναι βδέλυγμα καί σίχαμα.

Ἡ ἀμαρτία εἶναι μιά καταδυνάστευση τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἐφεύρεση τοῦ πονηροῦ. Εἶναι στήν πρώτη της μορφή ἡ ἀνυπακοή μας ἀπέναντι στό Θεό, εἶναι στίς ὑστερες μορφές της ὁ ἐγωισμός, ἡ ὑπερηφάνεια, τό ψεῦδος, ἡ πορνεία, ἡ ἔλλειψη ἀγάπης, εἶναι ἡ ἐναντίωσή μας μέ τό Θεό, εἶναι γενικά μιά ἀλλοίωση πορείας ἀπό τό καλό, δέν τό χαρίζει ἡ φύση οὔτε καί ὁ νόμος. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει πῶς εἶναι ἡ ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς μας.

Τό προπατορικό ἀμάρτημα καί οἱ συνέπειές του

Τό μικρόβιο τῆς ἀμαρτίας πού κληρονομεῖται ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο εἶναι τό λεγόμενο προπατορικό ἀμάρτημα. Προπατορικό ἀμάρτημα δέν εἶναι ἡ ἐνοχή τοῦ Ἀδάμ πού κληρονομεῖται καί σέ μάς, ἀλλά ἡ ἀρρώστεια τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Αὐτή ἡ ἀρρώστεια ἔχει μιά ροπή πού ἐκδηλῶνεται μέ διάφορα

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. β' 10-16)

Ἵ Θεός δέν κάνει διακρίσεις

Ἵ Δελεφού, δόξα και τιμή και εἰρήνη παντί τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἵουδαίῳ τε πρῶτον και Ἑλληνι· οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ. Ἵ Ὅσοι γάρ ἀνόμῳς ἤμαρτον, ἀνόμῳς και ἀπολοῦνται· και ὅσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται. Οὐ γάρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται. Ἵ Ὅταν γάρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῆ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἐαυτοῖς εἰσι νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως και μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ και ἀπολογουμένων - ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεός τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἵησοῦ Χριστοῦ.

προσωπικά ἀμαρτήματα στὸν καθένα μας. «Ἵ Ὅσπερ γάρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἀμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω και διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Ρωμ. 5, 19), δηλ. ὅπως μέ τὴν ἀμαρτία τοῦ Ἰάδὰμ ὅλοι οἱ ἀνθρωποι κληρονομήσαμε τὴν ἀρρωστημένη ἀνθρώπινη φύση και βρεθήκαμε νὰ ρέπουμε πρὸς τὴν ἀμαρτία, ἔτσι και μέ τὴν ὑπακοή του Χριστοῦ λῆβαμε τὴ δυνατότητα νὰ κληρονομήσουμε τὴ ζωὴ ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος. Ἵ Ἡ ἀμαρτία σκοτίζει τὴ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαπατᾷ τὸ λογισμό, λυμαίνεται τὴν ἐλευθερία μας, διαφθείρει τὴν ἀνθρώπινη εὐγένεια, προκαλεῖ σύγχυση τῶν πνευματικῶν μας δυνάμεων, εἶναι ἀπατηλὴ, δέν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα, εἶναι φενάκη, εἶναι ψευδὴς κατάσταση πού ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια. Εἶναι φοβερός τύραννος τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν βάζει νὰ κάνει φοβερὰ πράγματα. Εἶναι λῆκκος τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι πνευματικὸ σκοτάδι. Ἵ Ἡ μία ἀμαρτία γεννᾷ τὴν ἄλλη, π.χ. ἡ λημαργία γεννᾷ τὴν πορνεία, ἡ ὑπερηφάνεια γεννᾷ τὴν ἀνὸντη καύχηση, ἡ κλοπὴ τὸ ψεῦδος, τὸ μῖσος τὸ φόνο κ. ἄ. Τὸ νὰ ἀμαρτάνεις εἶναι κακό. Τὸ νὰ καυχᾷσαι γιὰ τὴν ἀμαρτία εἶναι χειρότερο. Τὸ νὰ διδάσκεις τὴν ἀμαρτία δαιμονικό.

Πῶς θεραπεύεται τὸ μικρόβιο τῆς ἀμαρτίας;

Ἵ Ἡ θεραπεία τῆς ἀμαρτίας εἶναι στὸ πρῶτο στάδιο νὰ ἀναγνωρίσουμε πῶς ἔχουμε γίνει δοῦλοι της. Μόνον ὅποιος ἀναγνωρίσει πῶς εἶναι ἀρρωστος μπορεῖ και νὰ θεραπευθεῖ. Μετὰ νὰ προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε ποιές εἶναι οἱ ἀμαρτίες μας και πότε ἔγιναν. Ἵ Ἄλλη βαρύτητα ἔχουν οἱ ἀμαρτίες μας ὅταν δέ γνωρίζαμε τὸ Θεὸ και ἀγνοοῦσαμε τὸ νόμο Του, και ἄλλη βαρύτητα ὅταν γνωρίσαμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ και τίς ἐντολές Του. Ἵ Ἡ γνώση ἢ ἡ ἀγνοια τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κριτήρια τῆς δικαιώσεως ἢ καταδίκης μας.

Μετὰ νὰ μετανοήσουμε. Δέν ἀρκεῖ νὰ ὁμολογήσεις τὴν ἀμαρτία σου, δέν ἀρκεῖ νὰ δεῖς ποιές εἶναι οἱ ἀμαρτίες σου, ὀφείλεις και νὰ μετανοήσεις, νὰ κηλεύ-

Μετάφραση τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, δόξα καί τιμὴ καί εἰρήνη διὰ τὸν καθένα πού κάνει τὸ καλόν, διὰ τὸν Ἰουδαῖον πρῶτα καί ἐπίσης διὰ τὸν Ἕλληνα, διότι ὁ Θεὸς δέν μεροληπτεῖ. Ὅσοι ἀμάρτησαν χωρὶς τὸν νόμον, χωρὶς τὸν νόμον καί θά ἀπολεσθοῦν, καί **ὅσοι ἀμάρτησαν ἐνῶ ἦσαν ὑπὸ τὸν νόμον** θά κριθοῦν μέ τὸν νόμον. Διότι δέν θά δικαιωθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι πού ἀκούουν τὸν νόμον, ἀλλῆλα ἐκεῖνοι πού ἐφαρμόζουν τὸν νόμον θά κηρυχθοῦν δίκαιοι. Ὅταν ἐθνικοὶ πού δέν ἔχουν τὸν νόμον, ἐφαρμόζουν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐκ φύσεως, τότε, ἂν καί δέν ἔχουν νόμον, ἔχουν τὸν ἑαυτὸν τους διὰ νόμον, διότι ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἔργον πού ζητεῖ ὁ νόμος εἶναι γραμμένον στὶς καρδιές τους, συγχρόνως δέ μαρτυρεῖ καί ἡ συνείδησις των, καί αἱ σκέψεις των μεταξύ των κατηγοροῦν ἢ καί ἀπολογοῦνται, ὅπως θά φανῇ τὴν ἡμέραν, ὅταν, σύμφωνα μέ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ὁ Θεὸς θά κρίνῃ τὰ κρυφὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.*)

σεις καί νά ἀλλιάξεις ζωὴ. Χρειάζεται νά βάλουμε τὸν «ὄρο τοῦ θανάτου» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰσαάκ τὸ Σύρο, γιὰ νά ἀγωνισθοῦμε σωστά ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας μας. Καλύτερα νά πεθάνουμε παρά νά γυρίσουμε πίσω στὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ. Τὰ πάθη καί οἱ ἀμαρτίες μας εἶναι καταστάσεις φιλεπίστροφες, δηλ. ἔχουν τὴν τάση νά γυρίζουν πίσω. Ἐμεῖς θά ἀγωνισθοῦμε, καί μέ τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς ἀκόμα, γιὰ νά μὴν ἐπιτρέψουμε στὴν ἐνέργεια τῆς ἀμαρτίας νά μᾶς κυριεύσει.

Μετά χρειάζεται νά ἐξομολογηθοῦμε στὸν Πνευματικὸ καί νά κοινωνήσουμε «εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον». Τὸ μικρόβιο τῆς ἀμαρτίας τὸ ἔχουμε ὄλοι μας. Ὅποιοι πεῖ πὼς δέν ἔχει πέσει σέ πάθη καί ἀμαρτήματα, δέν λέγει τὴν ἀλήθεια. Πολλὰ φταίμε ὄλοι ἀπέναντι στό Θεό. Οἱ ἀμαρτίες μας εἶναι πολλῆς, ἀλλῆλα τὸ ἔλλειος τοῦ Θεοῦ μεγαλύτερο. Νά ἐλπίζουμε στό μεγάλο ἔλλειος τοῦ Θεοῦ, πὼς δέν θά ἐγκαταλειφθοῦμε στὴν μανία τοῦ διαβόλου καί τῶν δυνάμεών του, ὥστε νά περιπέσουμε σέ πολλῆς παραβάσεις. Ἐμεῖς μπορεῖ νά ἀμαρτάνουμε, ὅταν φτάσουμε στὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς μας, ἀλλῆλα πατρεύουμε τὸν ἀληθινὸ Θεό καί ἐλπίζουμε πὼς κι ἂν ὄλοι μπορεῖ νά μᾶς ἐγκαταλείψουν, ὁ Θεὸς ὁμως δέ θά τὸ κάνει ποτέ. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

3 Ἰουλίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἰακίνθου μάρτ. (†108), Ἀνατολίου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως (†458), Θεοδότῃς μάρτυρος (†712), Γερασίμου τοῦ νέου ὁσιομάρτ. τοῦ ἐκ Μεγ. Χωρίου Εὐρυτανίας.

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄ 10 - 16. Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ΄ 18 - 23.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Ἰουλίου, Γ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ε΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ζ΄ 22-33.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

“Ολοι διψᾶμε γιά εἰρήνην καί φωνάζουμε νά γίνει εἰρήνη στόν κόσμο. Θέλουμε πιά νά ἡσυχάσουμε, νά γροικήσουμε τή ζωή μας, πού δέν μᾶς ἀφήνει νά τή χαροῦμε ἢ ἀνησυχία κι ὁ φόβος. Ἐλπίζουμε πώς θά ἡσυχάσουμε ἄν γίνει εἰρήνην ἀνάμεσα στά κράτη, εἰρήνην πολιτική, εἰρήνην στρατιωτική, εἰρήνην κοινωνική.

Ἄλλά εἴμαστε ἀνόητοι, ἀφοῦ δέν καταλαβαίνομε πώς αὐτή ἡ εἰρήνη, ἡ ἀπ’ ἔξω εἰρήνη, εἶναι ἓνα ψέμμα, ἄν δέν ἔχει κάθε ἄνθρωπος τήν ἀπό μέσα εἰρήνην! Ἀφήνω τό ὄχι ἡ ἀπό μέσα εἰρήνην φέρνει καί τήν ἀπέξω, πλὴν, κι ἄν υποθέσουμε πώς γίνεται μιὰ ἐξωτερική εἰρήνην στόν κόσμο, μ’ ὄλο πού θά ’ναι βλογημένη, θά ’ναι ὥστόσο λειψή, θά ’ναι ψεύτικη, ἄν δέν φωλιάσει αὐτό τό ἁγιασμένο πουλί μέσα στήν καρδιά μας καί μέσα στήν διάνοιά μας.

Ἐο χαιρετισμός τοῦ Χριστοῦ ἦταν τό «Εἰρήνην ὑμῖν», πού εἶναι τό ἴδιο μέ τό «Χαίρετε» πού εἶπε στίς Μυροφόρες. Ἐκεῖνος εἶπε καί πώς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα μας, πού θά πεῖ πώς κι ἡ εἰρήνη, πού εἶναι γνώρισμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά εἶναι καί κείνη μέσα μας, κι ὄχι ἔξω ἀπό μᾶς.

Ἐ Θεός εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς εἰρήνης, κι ὁ Χριστός ἤρθε στόν κόσμο νά μᾶς φέρει τήν εἰρήνην, ὅπως ψέλνανε οἱ ἄγγελοι κατά τή νύχτα πού γεννήθηκε: «καί ἐπί γῆς εἰρήνην». Τό Εὐαγγέλιό του λέγεται «Εὐαγγέλιον τῆς Εἰρήνης» (Ἐφεσ. 6, 15). Ἐ Θεός λέγεται «Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης» (Ρωμ. 15, 33)...

Μπέρα τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ συμπόνεση στούς δυστυχισμένους ἀδελφούς μας, ἡ ταπείνωση, ἡ ἀφιλοκέρδεια, ἡ ἄρνηση κάθε ματαιότητας...

Αὐτή τήν ἀληθινή, τήν γνήσια εἰρήνην ἄς ἀγαπήσουμε, κι ὄχι τόν ψεύτικο ἴσκιο τῆς, ὅπως κάνουμε περιμένοντας μάτια νά εἰρνεύσει ὁ κόσμος, σέ καιρό πού οἱ ψυχές μας κι οἱ καρδιές ἔχουνε γίνει σάν τῶν θηρίων.

Ἄλλά, γιά ν’ ἀγαπήσουμε καί νά ποθήσουμε αὐτή τήν εἰρήνην, πρέπει πρωτίτερα ν’ ἀγαπήσουμε τόν Χριστό, τόν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, καί τό Εὐαγγέλιό του, τό Εὐαγγέλιο τῆς Εἰρήνης. Ἄλλος τρόπος γιά νά εἰρνεύσουμε δέν ὑπάρχει κανένας...

Φώτης ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ’ ὄλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>